

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବିଶ୍ରାମର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଦ୍ଭୁତ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ସେମାନଙ୍କର ଉପକାର କର, ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ ଖୁସି କରାଅ, ତାଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲିଦିଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କୌଣସି ବି ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ଆଧାର କଣ ?

ଉତ୍ତର:- ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସର୍ବତ୍ର ହୃଦୟର ସେବା । ତୁମର ସଦାସର୍ବଦା ସେବା କରିବାର ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଲେ ହୁଏତ ଭରପୁର ରହିବ । ଯେଉଁଠାରେ ସେବା ହୋଇପାରିବ, ସେଠାରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଦରକାର । କାହାକୁ ବି ମାଗିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ମାଗିବା ଅପେକ୍ଷା ମରିବା ଭଲ । ଆପଣା ଛାଏଁ ସବୁକିଛି ଆସିଯିବ । ତୁମେ ବାହାର ଲୋକଙ୍କ ପରି ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ମାଗିବା ଦ୍ୱାରା ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ବିନା ମାଗିବାରେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ ମଜବୁତ କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ବୃଦ୍ଧରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯେ କିପରି ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଆମେମାନେ ଉପରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ଯେପରି ବିଷ୍ଣୁ ଅବତରଣର ନାଟକ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ବିଷ୍ଣୁ କିପରି ପୁଷ୍ପକ ବିମାନରେ ବସି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଅବତାର ଇଚ୍ଛାଦି ଯାହା ବି ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ତାହା ସବୁ ଭୁଲ୍ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବାସ୍ତବରେ କେଉଁ ସ୍ଥାନର ନିବାସୀ ଅଟୁ, କିପରି ଉପରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ, କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରି କରି ପଡିତ ହୋଇ ଯାଉଛୁ ? ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆସି ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୃଦ୍ଧରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଲଗାଉଛୁ । ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । କଲ୍ପର ଆୟୁକୁ ଏତେ ଲମ୍ବା କରି ଦେଇଥିବା କାରଣରୁ ଏତେ ସହଜ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅନୁବିଶ୍ରାସ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ, ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସବୁ ରହିଛି, ସେସବୁ କିପରି ସ୍ୱାଧୀନ ହେଉଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୃଦ୍ଧରେ ରହିଛି । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ, ଅଭିନୟ କରି କରି ଏବେ ଶେଷ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୁହାଯାଏ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ପରନ୍ତୁ ତାହା କ’ଣ ଥିଲା, ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପରନ୍ତୁ ଏକଥା ବିଲକୁଲ୍ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ କିଛି ଜାଣିନଥିଲୁ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ କ’ଣ ନିଜର ଧର୍ମସ୍ୱାଧୀନକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି! ତୁମେ ଏବେ ସବୁ କିଛି ଜାଣି, ଜ୍ଞାନବାନ ହେଉଛ । ବାକି ସାରା ଦୁନିଆ ଏସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନଭିଜ୍ଞ । ଆମେ କେତେ ବୃଦ୍ଧବାନ ଥିଲୁ, ପୁଣି ଏବେ ବୃଦ୍ଧହୀନ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ହୋଇଯାଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ଅଥବା ଅଭିନେତା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏକଥା ଜାଣିନଥିଲୁ । ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଭାବ ଦେଖ, କିପରି ? ଏହି ଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ପାରଣା ହେବ, ସେତେବେଳେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ଆସିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପରଥମେ ପରଥମେ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିଲେ ପୁଣି କିପରି ଶୁଦ୍ର କୁଳରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲେ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ତାହା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଭିତରେ ଭିତରେ ଏହିଭଳି ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ଆମେ ପୁଣି ନିଜର ସମ୍ପଦତିକୁ ପାଇ ପାରୁଛୁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଲିଖିତ ଅଛି ଯେ, ଏହି ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା କିଛି ବୁଝି ହେଉନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ବୃଦ୍ଧରେ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ଆସିଯାଇଛି । ଆମେ ଏବେ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ଏହି ମନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧରେ ଅଛି । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଖସୁଛୁ, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଚକ୍ର ଲଗାଉଛୁ । ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୃଦ୍ଧରେ ରହିଛି ତେଣୁ ତୁମେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ମିଳିବ ? ତେବେ କେତେ ବିଚାର ଚାଲୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିପରି ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦିଆଯିବ ? ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କେତେ ଉପକାର କରୁଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଉପକାର କରୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଦ୍ଭୁତ ତାଙ୍କୁ ସଦା ସୁଖୀ କରୁଛ, ସେମାନଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲୁଛ ତେବେ ତୁମକୁ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ନା । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାର ସତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏସବୁ କଥା ଆସିବା ଦରକାର ଏବଂ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ହେବା ଦରକାର । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ କେଉଁ ସ୍ଥାନର ନିବାସୀ, ପୁଣି ଏଠାକୁ କିପରି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । କେତେ ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛି ପୁଣି କିପରି ଆମର ଅଧୋପତନ ହେଉଛି ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୃଦ୍ଧରେ ଆସିଯାଇଛି ।

ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ରାତି ଦିନର ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ତେବେ ଆରମ୍ଭରୁ ଭକ୍ତି କିଏ କରିଥିଲେ ? ତୁମେ କହିବ ଯେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ପରଥମେ ପରଥମେ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲୁ ସେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବହୁତ ସୁଖ ଥିଲା ପୁଣି ଭକ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିଗଲୁ । ତେବେ ପୁନଃ ଏବଂ ପୁନର୍ବାରୀ ମଧ୍ୟରେ ରାତି ଦିନର ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ତୁମ ଭିତରେ ଏବେ କେତେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତେଣୁ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । କିପରି ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇଲୁ । କେଉଁଠି କେବଳ ୮୪ ଜନ୍ମ ଏବଂ କେଉଁଠି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ । ଏତେ ଛୋଟ କଥା ମଧ୍ୟ କାହାର ବିଚାରରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ତୁଳନାରେ ତ ଏହା ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ସହିତ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛି । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଘୂରିବାରେ ଲାଗିଛି ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ସାତବର୍ଗନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ସାତବର୍ଗ କେତେ ଗାନ୍ଧନ ରହିଛି । ସେଠାରେ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା । ଯାହାଥିଲା ତାହା ପୁଣି ହେବ । ବାହାରୁ କିଛି ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁର ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ପୁଣି କରମାନୁସାରେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବା । ଆତ୍ମମାନେ କିପରି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ତାହା ତୁମେ ଏବେ ବୁଝିଯାଇଛ । ଆତ୍ମମାନେ ଏଭଳି କେବେ ବି ତଳକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେପରି ନାଟକରେ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ତ ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟି କେହି ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କିପରି ଆସିଥାଏ, ଛୋଟ ଗରୀରରେ କିପରି ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଏହା ବହୁତ ଆଗଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ । ଏହା ହେଉଛି ଇଶ୍ଵରୀୟ ପାଠପଢ଼ା । ଏସବୁ କଥାରେ ରାତି ଦିନ ବିଚାର ଚାଲିବା ଦରକାର । ଆମେ ଥରେ ବୁଝିଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍, ଯେପରିକି ଦେଖି ନେଲେ ତା'ପରେ ପୁଣି ବର୍ଣ୍ଣନା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବା । ପୂର୍ବରୁ ଯାଦୁକରମାନେ ବହୁତ ଜିନିଷ ବାହାର କରି ଦେଖାଉଥିଲେ । ତେବେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯାଦୁକର, ସୌଦାଗର, ରତ୍ନାକର କୁହାଯାଏ । ଏହି ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ, ଯଦିଓ କୁହାଯାଏ ପରମାତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ, ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଯାଦୁକର କୁହାଯାଉଛି ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଆଗରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେତେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀରେ ରହିବା ଦରକାର । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଦିନ ରାତି ସମରଣ କରିବା ଉଚିତ । ଏହି ବେଦ୍ୟ ନାଟକର ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଇପାରିବେ, ଆଉ କେହି ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଦେଖିଛନ୍ତି କି! କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗ, ତରେତାଯୁଗରେ ତ ମୁଁ ଆସୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସବୁର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଆଗଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ନା । ଯିଏ କେବେ ଅଭିନୟ କରିନାହାନ୍ତି, ସେ କିପରି ଏସବୁର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କିଛି ବି ଦେଖୁନାହିଁ । ମୁଁ ସତ୍ୟ, ତରେତାଯୁଗରେ ଆସୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋ ଭିତରେ ଏତେ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଯାହାକି ପ୍ରତିକଳ୍ପରେ ଆସି ମୁଁ ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛି । ତୁମେ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରିଛ, କିନ୍ତୁ କିଛି ଜାଣିନାହୁଁ, ଯିଏ ଅଭିନୟ କରୁ ନାହାନ୍ତି ସିଏ ସବୁ କିଛି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କେତେ ଆଗଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା, ଆମେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ କେତେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କ'ଣ ସତ୍ୟ, ତରେତାଯୁଗରେ ଆସୁଛି ଯେ, ତୁମକୁ ଅନୁଭବ ଶୁଣାଇବି । ତ୍ରାମାନୁସାରେ କିଛି ନ ଦେଖି, କିଛି ଅନୁଭବ ନ କରି ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମାର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ଆଗଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନା । ମୁଁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ୍ରାମାର ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ ।

ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ ଯଦି ନିଜର ଭଜନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଏହା ହେଉଛି ଏକ ଖେଳ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁନର୍ବାର ସେହି ଖେଳ ଖେଳିବ, ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବ ପୁଣି ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଶେଷରେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବ । ଆଗଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା କଥା ଯେ ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା । ତାଙ୍କର ତ କେହି ଗୁରୁ ନାହାନ୍ତି । ତ୍ରାମାନୁସାରେ ପରଥମରୁ ହିଁ ତାଙ୍କର ଏହି ଅଭିନୟ କରିବା ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ଏହାକୁ କୁଦରତ (ପ୍ରାକୃତିକ) କୁହାଯିବ । ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଆଗଚର୍ଯ୍ୟଜନକ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ନୂଆ ନୂଆ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ । ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ । ଏହି ତ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ କେତେ ଭଲ । ଯିଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି — ଆମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛୁ । ଆମେ ହିଁ ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ ପୁଣି ଶୂଦ୍ର ହେଉଛୁ । ଏହା ସମରଣ କରିବାରେ କ'ଣ କିଛି କଷ୍ଟ ଅଛି କି ? ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତେବେ ସିଏ ନା କାହାଠାରୁ ପଢ଼ିଛନ୍ତି, ନା ଶାସ୍ତ୍ରର ଇତ୍ୟାଦି ପଢ଼ିଛନ୍ତି । କିଛି ନ ପଢ଼ି, ଗୁରୁ ନ କରି ମଧ୍ୟ ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା — ଏଭଳି ତ କେବେ ଦେଖିନଥିବ । ବାବା କେତେ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କିଏ କାହାକୁ ମିଠା ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଦାତା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ତ ଆଉ କିଏ ଆଉ କାହାକୁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଯିଏ ପସନ୍ଦ ଆସିଲା, ତା'ର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଏସବୁର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଆନନ୍ଦ ସାତରୂପ ଅଟେ ପୁଣି ଆତ୍ମା ହିଁ ଦୁଃଖ ସାତରୂପ ଛାଡ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ତୁମେ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲ । ଭକ୍ତିରେ ମୋର କେତେ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ କେତେ ଆଗଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ ସିତି ଚିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି କେବେ କେହି ଦେଖିନଥିଲେ । ଏବେ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ କିନ୍ତୁ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଯାହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକଥା ଶୁଣି ଭିଲା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ

ବୁଝାଉଛି । କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝୁ ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ କଲପ ପୁରୁବରୁ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଝିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଦୈବୀ ପରିବାରର ହୋଇଥିବେ, ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ଧାରଣା ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ବାବାଟଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କର । ବାବା ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ (ବରହମାବାବା) ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇପାରିବେ । ପରନ୍ତୁ ସିଏ ନିଜକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ମୋର ମହିମା ମଧ୍ୟ କର ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା, ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କେବଳ ସେହି ଜଣେ ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି ।

ବାବା କିପରି ଆସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାବଣ କ'ଣ ଜିନିଷ! ପୁରତିବରଷ ରାବଣ ପୋଡି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ କୁଶପୁତଳିକା ତ ଶତରୁର ତିଆରି କରାଯାଇଥାଏ । ତୁମକୁ ଏବେ ଜଣାପଡିଲା ଯେ ରାବଣ ହିଁ ହେଉଛି ଭାରତର ଶତରୁ, ଯିଏକି ଭାରତକୁ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ, କାଟୁଗାଳ, କରିଦେଇଛି । ସମସ୍ତେ ଟିକିଆର ରୂପୀ ରାବଣର କବଳରେ କବଳିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର — ଯେ କିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାବଣର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବୁ । ଯଦି ସେବା ହୋଇପାରିବ, ତେବେ ସେବାର ଆୟୋଜନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସଞ୍ଚରୁଛୁ ହୃଦୟ ଏବଂ ନିଃସଞ୍ଚାର୍ଥ ଭାବରେ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରି ମୁଁ ଭରପୁର କରିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ସେବାର ଯଦି ଭଲ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି ତେବେ ପଚାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ବାବା କହିଦେଇଛନ୍ତି, ତୁମେ ସେବା କରିଚାଲ । କାହାଠାରୁ କିଛି ମାଗିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମାଗିବା ଅପେକ୍ଷା ମରିଯିବା ଭଲ । ତୁମ ପାଖକୁ ସଞ୍ଚରୁ ସବୁ କିଛି ଆସିଯିବ । ମାଗିଲେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଏତେ ମଜବୁତ ହେବ ନାହିଁ । ନ ମାଗି ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର । ସବୁକିଛି ସଞ୍ଚରୁ ଆସିବାରେ ଲାଗିବ ଏବଂ ସେଥିରେ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଯେପରି ଦୁନିଆରେ ଚାନ୍ଦା ଏକାଠି କରୁଛନ୍ତି, ଏପରି ତୁମକୁ କରିବାର ନାହିଁ ।

ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ବି ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ବୀଜ । ବୀଜରୂପ ବାବା ବସି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ବୀଜ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ନଳେନ୍ଦ୍ରଲ (ଜ୍ଞାନର ସାଗର) । ସେହି ଜଡ ବୀଜ ତ ବରଣଶନା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବରଣଶନା କରୁଛ । ତେବେ ସବୁ କଥାକୁ ତୁମେ ବୁଝିପାରିବ । ଏହି ବେହଦର ବୃକ୍ଷକୁ କେହି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ଅନ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ଜାଣୁଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମାୟା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ ତେବେ ଏଠାରେ କିଛି ସହନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବିକାର ମଧ୍ୟ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଭଲ ଭଲ ସେବାଧାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ମାୟା ଏଭଳି ଚାପୁଡା ମାରି ଦେଉଛି, କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପତିତ ହୋଇଗଲୁ ସିତି ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁ ଚଢ଼ୁ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଜମାର ଖାତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ହୋଇଯାଉଛି । ଏମାନଙ୍କୁ ଦଶତ ତ ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପୂର୍ବଜ୍ଞ କରୁଛନ୍ତି, ରକ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବଜ୍ଞ ପତର ଲେଖି ଦେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆଜି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପକ୍କା କରିବା ପାଇଁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଏତେ ଉପାୟ କରି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହନ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଅଭିନୟର ମଧ୍ୟ ସମରଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜର ଅଭିନୟକୁ କେହି କ'ଣ କେବେ ଭୁଲିପାରିବ । ବାବା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶୈଳୀରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ, ତେଣୁ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଯିବୁ । ସବୁଠାରୁ ଆଗ୍ନେୟର କଥା ହେଲା ବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ ନିରାକାର । କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ତ ନାହିଁ । ପୁଣି ମୁରଲୀ କିପରି ଶୁଣାଇବେ । ଆଗ୍ନେୟ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ପକ୍କା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମନରେ ଆସୁଛି, ଏଭଳି ପିତା ଯିଏକି ସଞ୍ଚରୁର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଦରକାର । ଏହିଭଳି ଚିହ୍ନ ଯଦି ଆସି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବେ, ତେବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଧାରଣ କରିପାରିବେ । ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିପାରିବେ । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଜ୍ଞାନକୁ ଜୀବନରେ ଧାରଣ କରି ଖୁସିରେ ଗଦଗଦ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆଗ୍ନେୟଙ୍କ ନାମ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନଦାତାଙ୍କୁ ସମରଣ କରି ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

(୨) ନିଜର ପାର୍ବତକୁ ହିଁ ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ କାହାର ପାର୍ବତକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେଥିପାଇଁ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଭଜନରେ ଲାଗି ରୁହ । ସେବାର ସତରଂ ରଖ ।

ବରଦାନ:- ସଦାସର୍ବଦା ଯୋଗର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ, ମରୟୟାଦାର ସୀମା ରେଖା ଭିତରେ ରହୁଥିବା ମାୟାଜିତ୍ ବିଦୟୀ ହୁଅ । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ହିଁ ଛତ୍ରଛାୟା ଅଟେ, ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ରହିବା ଅର୍ଥ ମାୟାଜିତ୍ ବିଦୟୀ ହେବା । ସଦାସର୍ବଦା

ବାବାଞ୍ଜର ସ୍ମୃତି ରୂପୀ ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ଏବଂ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ସୀମା ଭିତରେ ରୁହ ଡେବେ ଏହା ଭିତରକୁ ଆସିବାର ସାହସ କାହାର ବି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ସୀମା ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି ତେବେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ନିଜର କରିବାରେ ବହୁତ ଚତୁର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଆମେକ ଥର ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୋଇଛୁ, ବିଜୟ ମାଳା ଆମର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ସଦା ସମର୍ଥ ରୁହ ଡେବେ ମାୟାଠାରୁ କେବେ ବି ପରାଜିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଭରପୁର କରିଦିଅ ତେବେ ସଦା ସର୍ବଦା ସମ୍ପନ୍ନତାର ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***